

8 ΜΑΡΤΗ 2020 – ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ

Απεργία στο σπίτι, απεργία στη δουλειά!

Πλατεία Κλαυθμώνος, 12:00

Πότε;

Την 8η Μάρτη του 2019 έγινε η πρώτη φεμινιστική απεργία στην Ελλάδα: Εκατοντάδες γυναίκες, εργαζόμενες και άνεργες, φοιτήτριες και μαθήτριες, μέλη φεμινιστικών και ΛΟΑΤΚΙΑ+ συλλογικοτήτων, συνδικάτων και σωματείων, πολιτικών οργανώσεων, δημοτικών σχημάτων, μετανάστριες και προσφύγισες, αλλά και άντρες αλληλέγγυοι, ενωθήκαμε σε μια δυναμική διαμαρτυρία πιάνοντας το νήμα της παγκόσμιας φεμινιστικής απεργίας. Φέτος οργανώνουμε τη δεύτερη φεμινιστική απεργία στην Ελλάδα την 8η Μάρτη του 2020!

Τι είναι η φεμινιστική απεργία;

Ακολουθώντας το παράδειγμα των μεγάλων φεμινιστικών απεργιών που ξεκίνησαν το 2016 σε χώρες όπως η Ισπανία, η Ελβετία, η Αργεντινή, η Πολωνία, φωνάξαμε και στην αποφασίσαμε να οργανώσουμε φεμινιστική απεργία και στην Ελλάδα. Με το σύνθημα «απεργία στο σπίτι, απεργία στη δουλειά» δίνουμε το στίγμα της διπλής εκμετάλλευσής μας, ως εργαζόμενες στη δουλειά αλλά και στο σπίτι: στους χώρους της παραγωγής και της κοινωνικής αναπαραγωγής. Παράλληλα δεν ξεχνάμε ότι λόγω αυτής μας της θέσης η καταπίεσή μας είναι πολλαπλή και διαθεματική και εκφράζεται μέσα από τις πολλές και διαφορετικές μορφές έμφυλης βίας που υφίστανται τα σώματά μας. Την ημέρα της φεμινιστικής απεργίας χιλιάδες γυναίκες σε όλον τον κόσμο σταματούμε να εργαζόμαστε, απέχουμε από όλα τα καθήκοντα για τα οποία η κοινωνία μάς θεωρεί υπεύθυνες και βγαίνουμε στον δρόμο αποδεικνύοντας πως αν «σταματήσουμε εμείς, σταματάει ο κόσμος». Ως ορόσημο της φεμινιστικής απεργίας επιλέχθηκε η 8η Μάρτη, παγκόσμια μέρα των γυναικών, με στόχο να φτάσει το μήνυμά μας παντού: Αυτή η μέρα είναι για μας μια μεγάλη στιγμή διεκδίκησης, ορατότητας, μνήμης και γιορτής των αγώνων μας.

Ποιες είμαστε;

Η συνέλευση 8 Μάρτη γεννήθηκε το 2019 με στόχο να μεταφερθεί η εμπειρία της φεμινιστικής απεργίας στην Ελλάδα, εμπλουτισμένη με τις εμπειρίες και την ιστορία των φεμινιστικών αγώνων της χώρας. Κρατάμε τις εμπειρίες του ιστορικού φεμινιστικού κινήματος δημιουργώντας νέες ριζοσπαστικές πρακτικές, καινούργιες ιδέες που γεννιούνται στους χώρους όπου αναπαράγεται η καταπίεση. Στους ίδιους αυτούς χώρους γεννιέται και η αντίσταση. Είμαστε γυναίκες, φεμινίστριες, μετανάστριες, προσφύγισες, εργαζόμενες, μαθήτριες, φοιτήτριες, που δεν αποδεχόμαστε την εκμετάλλευση και την καταπίεση που βασίζεται στη διαφορά φύλου, τάξης, καταγωγής, σεξουαλικού προσανατολισμού και ταυτότητας. Με συντροφικότητα και γυναικεία αλληλεγγύη προσπαθούμε να διευρύνουμε τη συνέλευσή μας προκειμένου κάθε γυναίκα που συμμετέχει σε αυτή να βρει ένα σπίτι, έναν χώρο αγώνα και αλληλεγγύης.

Μέχρι πού;

Το φεμινιστικό κίνημα θέλει να θέσει τη ζωή στο επίκεντρο, ενάντια στην ανισότητα, την επισφάλεια, τα ηγεμονικά μοντέλα σεξουαλικότητας και τις έμφυλες διακρίσεις στην εργασία, ενάντια σε όλες τις καταπίεσεις. Αγωνιζόμαστε για ισότητα σε σπίτι και δουλειά, για την κάλυψη των κοινωνικών αναγκών, ενάντια στη σεξιστική βία, την ομοφοβία, τον ρατσισμό, τον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, τον καπιταλισμό και τις πατριαρχικές δομές.

Ποια είναι η κατάσταση που θέλουμε να αλλάξουμε;

Η άγρια επίθεση του νεοφιλελευθερισμού, που καταργεί κατακτήσεις χρόνων των εργαζομένων και των γυναικών, κάνει εκατομμύρια καθημερινές γυναίκες να ανταποκρίνονται στο κάλεσμα φεμινιστικών και άλλων συλλογικοτήτων για την οργάνωση γυναικείων κινητοποιήσεων και απεργιών: Επειδή γνωρίζουμε από πρώτο χέρι τι σημαίνει η πολλαπλή εκμετάλλευση που δεχόμαστε· γνωρίζουμε ότι, για να εργαστούν οι άνθρωποι, χρειάζονται τροφή, πλύσιμο, σιδέρωμα, καθαρό περιβάλλον, ψυχολογική υποστήριξη· γνωρίζουμε την απλήρωτη και αόρατη εργασία μέσα στο σπίτι που καλύπτει αυτές τις ανάγκες. Η κοινωνία θεωρεί υπεύθυνες τις γυναίκες, είτε εργάζονται εκτός σπιτιού είτε όχι. Οι κοινωνικές υπηρεσίες που ανακούφιζαν τις

γυναίκες, αναλαμβάνοντας ένα μέρος αυτής της φροντίδας, σήμερα καταρρέουν και οδηγούν στη λεγόμενη κρίση φροντίδας: γιαγιάδες και μετανάστριες οικιακές βοηθοί είναι αυτές που σηκώνουν αυτό το βάρος πια, μεγαλώνοντας τα παιδιά για να εργάζονται οι γονείς. Αυτή η διπλή εκμετάλλευση μας καθιστά πρωταθλήτριες στη φτώχεια, με τα ποσοστά της ανεργίας και της επισφαλούς εργασίας να παραμένουν σχεδόν διπλάσια για τις γυναίκες, τη στιγμή που η έμφυλη βία και η σεξουαλική παρενόχληση στους εργασιακούς χώρους συνθέτουν έναν κόσμο τοξικό για όλες μας.

Απολύσεις εργαζόμενων εγκύων, εργαζόμενες που δουλεύουν για ψίχουλα, προσφύγισσες που ζουν σε απάνθρωπες συνθήκες στους προσφυγικούς καταυλισμούς ή εκδιώκονται μαζί με τα παιδιά τους από χώρους φιλοξενίας, γυναικοκτονίες και βιασμοί είναι η καθημερινότητα για πολλές γυναίκες σήμερα.

Η κυβέρνηση της Ν.Δ., σε ρεσιτάλ υποκρισίας, ανακοίνωσε τη χορήγηση επιδόματος για κάθε παιδί που γεννιέται και την πρόθεσή της να παρέχει μπόνους στις γυναίκες που τεκνοποιούν πριν από τα 30, τη στιγμή που δεν παίρνει κανένα μέτρο για τα γεννημένα παιδιά, ούτε έστω για τις απολύσεις των εγκύων. Και όλα αυτά όταν υπονομεύεται ή και καταργείται, σε κάποιες χώρες, το δικαίωμα στην έκτρωση, με το σύστημα να απειλεί ξανά να μας καταστήσει «παράνομες». Στην Ελλάδα, στις μέρες αυτής της κυβέρνησης, με πρωτεργάτη την εκκλησία και συνοδοιπόρο κάθε συντηρητική φωνή που επιχειρεί την κατάργηση των κατακτήσεών μας, είδαμε την προσπάθεια να καθιερωθεί η μέρα για «το δικαίωμα του αγέννητου παιδιού»· μια κατάπτυστη προσπάθεια που αντιμάχεται το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση του σώματός μας, και φυσικά δεν ενδιαφέρεται καν εάν μια έγκυος έχει δουλειά για να ζήσει. Κι ενώ μια γυναίκα πρόεδρος της Δημοκρατίας θα μπορούσε να είναι καλό νέο, αυτή η πρόταση δεν αφορά τις γυναίκες της εργατικής τάξης, γιατί το σύστημα που επιλέγει προέδρους φροντίζει ώστε αυτές/-οί να εκφράζουν πρώτα και κύρια τα συμφέροντα των τραπεζιτών, των εφοπλιστών, των μεγαλοβιομηχάνων, το οικονομικό και πολιτικό κατεστημένο. Η συγκεκριμένη πρόεδρος της Δημοκρατίας, όπως δεν το έχει κάνει μέχρι τώρα, δεν θα λειτουργήσει με άξονα τη γυναικεία αλληλεγγύη, αλλά την προάσπιση των συμφερόντων των πλουσίων. Δεν είναι μία από εμάς! Τρανό παράδειγμα η νομιμοποίηση της κατάργησης του 13ου-14ου μισθού στο δημόσιο επί προεδρίας της στο ΣτΕ.

Παράλληλα ο σεξισμός, οι πατριαρχικές δομές και συμπεριφορές που γεννούν και δικαιολογούν τις διακρίσεις με βάση το φύλο προβάλλονται συνεχώς και απροκάλυπτα. Τα στοιχεία του Ευρωπαϊκού Ινστιτούτου για την Ισότητα των Φύλων (EIGE) που δημοσίευσε τον Δείκτη Ισότητας των Φύλων για την περίοδο 2017-19 αποδεικνύουν περίτρανα όσα ζούμε καθημερινά: Η Ελλάδα γι' άλλη μία φορά είναι στην τελευταία θέση.

Ο βιασμός είναι έγκλημα που τιμωρεί το θύμα και όχι τον θύτη. Στιγματίζεται, αμφισβητείται και διασύρεται από αστυνομία, δικαστές και ΜΜΕ. Τα γυναικεία σώματα αποτελούν πεδία εκμετάλλευσης και κακοποίησης, με κορύφωση τις γυναικοκτονίες, που αντιμετωπίζονται ως εγκλήματα πάθους, τιμής και «κακιάς στιγμής». Για μας όμως, η απόδοση δικαιοσύνης για την άγρια δολοφονία της Ελένης Τοπαλούδη είναι τεράστιας σημασίας, καθώς τόσο η εγκληματική πράξη καθαυτή, όσο και τα πολυάριθμα περιστατικά βιασμών, τρασφοβικών επιθέσεων και γυναικοκτονιών στην Ελλάδα, μας γεμίζουν οργή και δυναμώνουν μέρα με τη μέρα την αντίσταση ενάντια στο καταπιεστικό-εκμεταλλευτικό σύστημα και τις πατριαρχικές δομές που δημιουργούν και υποθάλπουν βιαστές και δολοφόνους. Θα είμαστε πάντα εδώ για να βροντοφωνάζουμε: Ούτε μια λιγότερη!

Πώς;

Φέτος προσδοκούμε τον συντονισμό ακόμα περισσότερων συλλογικοτήτων και αγωνιστριών, ώστε με τρόπο και λόγο καθημερινό και κατανοητό η 8η Μάρτη 2020 να γίνει υπόθεση για όσες και όσους αγωνίζονται. Απευθύνουμε κάλεσμα συμμετοχής στη φεμινιστική απεργία, σε σωματεία και πρωτοβουλίες εργαζόμενων, σε εργαζόμενες, συνταξιούχες, μαθήτριες, φοιτήτριες, άνεργες, σε κάθε συλλογικότητα (φεμινιστική, συνδικαλιστική, φοιτητική, μαθητική, αυτοδιοικητική), σε κάθε ριζοσπαστική φωνή. Σε αυτόν τον αγώνα δεν περισσεύει καμία: Στόχος μας είναι οι διεκδικήσεις της διεθνούς φεμινιστικής απεργίας να φτάσουν παντού, στο δημόσιο ή στον ιδιωτικό χώρο.

ΑΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ, ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ!

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ 8 ΜΑΡΤΗ fb: Συνέλευση 8 Μάρτη e-mail: sineleusi8m@gmail.com